

at vedkommende ærede Medlem derved udfyldig er bleven Genstand for en mindre smigrende Omtale i adskillige Blade. Det er altsaa mig, der har indgivet dette Andragende, og de vedkommende have bedt mig om at anbefale det. Nu har det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) allerede berørt det, og hvad han har fremdraget, skal jeg ikke gentage; det er for Resten ogsaa blevet omtalt fra andre Sider. Jeg maa dog have Lov til at give et lille blitte Supplement. At de smaa Lønninger, som vedkommende Føll have, vistnok af alle ville blive anerkendte at være utilstrækkelige i Forhold til det Arbejde, de skulle yde, har det ærede Medlem for Ringløbing allerede omtalt, men der er en Ting, som maaste er faa af de ærede Medlemmer bekendt og maaste heller ikke er bekendt for den ærede Minister, og det er, at af disse Ledvogtere og Banemænd, af hvilke mange jo til Dels have en temmelig stor Familie, er der flere, som samtdig med, at de oppebære disse Lønninger af Statskassen, faa Bidrag af den fri fattiges Kasse i de Kommuner, hvor de have fast Ophold. Jeg synes, at det ser noget underligt ud, at Kommunernes fri Fattiggasser skulle hjælpe Regeringen med at lønne sine Arbejdere. Det er vel ikke den offentlige Fattiggasse, men den fri, men det er dog Kommunen, det gaar ud over, og dersom de ikke kunne ernære sig ved de smaa Lønninger, de have, og dersom det kommer dertil, at de blive nødsagede til at opfige deres Stilling, saa komme de paa Sognet og faa der Understøttelse. Jeg tror derfor, at det er et Misforhold, der her er til Stede, og at hverken Tinget eller Regeringen eller Landet i dets Helhed kan forsvare at lade Statskassen og Kommunen være enige om paa denne Maade i Fællesskab at lønne Statens Arbejdere. Jeg slutter mig derfor til, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds, som henstillede til Ministeren at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Saa er der en anden Sag, som jeg ogsaa gerne vil drage frem. Det er noget, der er flet ved de sidst afholdte Konventionens Øvelser nu i Efteraaret. Der var til 23de Bataillons 1ste Kompagni indkaldt en menig, en Mejerist nede fra Mors. Han er født nede i min Egn, nede ved Varde, og blev Mejerist paa Mors den 1ste Oktober 1893. Kort efter giftede han sig med en Mejereste ud fra Østhyften, og disse to bestyrede nu et Andelsmejeri paa Mors i omtrent to Aar. Da det første Aar var

gaaet, fik de sig en lille — det er nu ikke saa sjældent, men jeg maa dog have Lov til at fremsføre det....

Formanden (Sofus Høgsbro): Saa udførlige personlige Oplysninger høre ikke hjemme her.

Øvesen: Det kunde dog maaste være meget nødvendigt at faa disse Forhold oplyst. Jeg ved ikke, om Formanden vil forbyde mig det? Det skal være ganske kort, og den nævnte Omstændighed influerer netop paa det, som jeg har at fremsføre. Nedkomsten var meget haard og var nær ved at have kostet Hustruen Livet. Nu i Aar stod de over for det samme; de ventede ogsaa nu en Nedkomst. Manden blev imidlertid indkaldt til Manøvrerne, og han kunde ikke blive hjemme. Enhver vil herefter have Fornemmelsen af, at det var under meget tunge Villkaar, at den unge Mand maatte gaa til Janen. Nu kan det være ledomt nok at blive reven ud af sin Bestilling, men hertil kom, at han netop med det for Øje, hvordan det stod til den forrige Gang, da Mejeristen nedkom, maatte være betænkelig ved at lade hende blive ene hjemme. Det var altsaa noget tungt, at de maatte stilles fra hinanden. To Dage efter foregik hendes Nedkomst, og det gik godt, men efter saa Dages Forløb fik hun Barselsfeber i meget høj Grad. ....

Formanden (Sofus Høgsbro): Jeg maa henstille til det ærede Medlem, om han ikke vil forlade dette Emne.

Øvesen: Jo! Der blev telegraferet til Manden, og han fik Orlov til at rejse hjem. To Timer efter, at han var kommen hjem, døde hans Hustru, men Manden havde ikke Orlov til at blive hjemme uden en kort Tid. Præsten, som var til Stede, kørte straks til Nykøbing og telegraferede til Kompagniet om at forlænge Orloven, men der kom Telegram tilbage om, at Manden uophødelig maatte rejse og møde ved sit Kompagni. Da han kom tilbage til Kompagniet. ....

Formanden (Sofus Høgsbro): Vil det ærede Medlem ikke forlade dette? Det hører jo slet ikke hen under Finanslovens Behandling.

Øvesen: Det er dog af den Slags Ting, der burde paatales, men saa maa jeg jo glæde mig ved, at jeg kan henvende mig til Krigsministeren og paa den Maade faa